ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **J. V.,** zastoupen Mgr. Bc. Michalem Březovjákem, advokátem se sídlem Školní 3362/11, Zlín, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 28. 4. 2011, čj. 4953/11-1506-706611, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2013, čj. 30 Af 78/2012 – 69,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Michalu Březovjákovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 8228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad ve Zlíně rozhodnutím ze dne 22. 12. 2010, čj. 256574/10/303942705600, zřídil zástavní právo k nemovitostem ve vlastnictví žalobce.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 4. 2011, čj. 4953/11-1506-706611, zamítl odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí finančního úřadu.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou Krajský soud v Brně odmítl usnesením ze dne 20. 6. 2013, čj. 30 Afs 78/2012 – 69. Krajský soud vyšel z toho, že rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 13. 5. 2011. Dvouměsíční lhůta pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. tedy uplynula dne 13. 7. 2011. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného dne 31. 5. 2012 u Okresního soudu ve Zlíně. Postupem podle § 72 odst. 3 s. ř. s. podal žalobce žalobu v jednoměsíční lhůtě u krajského soudu. Podle uvedeného ustanovení se má za to, že žaloba byla podána dne 31. 5. 2012, tedy více jak 10 měsíců po uplynutí zákonné žalobní lhůty. Žaloba je proto opožděná.

III.

[4] Usnesení krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností z důvodů podle §103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel je přesvědčen, že podal žalobu v zákonem stanovené lhůtě, a že záznamy o doručení žalobou napadeného rozhodnutí obsažené ve správním spisu Finančního ředitelství v Brně neodpovídají skutečnosti. Podpis na doručence založené ve spise není jeho podpisem.

[5] Nejvyšší správní soud pro úplnost konstatuje, že stěžovatel ve své kasační stížnosti napadl dva různé, vzájemně nesouvisející, rozsudky Krajského soudu v Brně. Kasační stížnost směřující proti rozsudku ze dne 28. 6. 2013, čj. 22 A 52/2012-26, je u zdejšího soudu projednávána pod sp. zn. 3 Ads 66/2013.

IV.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[7] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Krajský soud odmítl podanou žalobu jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalobu bylo třeba podat do dvou měsíců poté, kdy bylo žalobci doručeno písemné vyhotovení rozhodnutí žalovaného (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel podal žalobu nejprve u Okresního soudu ve Zlíně, a to dne 31. 5. 2012. Okresní soud řízení o žalobě zastavil usnesením ze dne 21. 6. 2012, čj. 44 C 112/2012-8, a na základě § 104b odst. 1 o. s. ř. stěžovatele poučil, že má právo podat správní žalobu do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí. Stěžovatel tak učinil. V důsledku toho je třeba jeho žalobu považovat za podanou dne 31. 5. 2012 (srov. § 72 odst. 3 s. ř. s. *in fine)*. Ve spisu je dále založeno napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2011. K rozhodnutí je připojen originál doručenky, z níž plyne, že rozhodnutí bylo stěžovateli doručováno prostřednictvím poštovního doručovatele a bylo mu připraveno k vyzvednutí dne 3. 5. 2011. Adresát si jej osobně vyzvedl dne 13. 5. 2011. Na doručence je v části týkající se „prohlášení příjemce zásilky“ zaznamenáno jméno stěžovatele a k tomu připojen jeho podpis s tím, že příjemce převzal zásilku osobně a předložil občanský průkaz. Doručenka byla podle Nejvyššího správního soudu vyplněna řádně.

[10] Ten, kdo hodlá úspěšně zpochybnit doručení písemnosti, musí předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobilá zpochybnit doručení a údaje na doručence

tím, že vytvářejí věrohodnou verzi reality, podle níž předmětná zásilka doručena nebyla (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2006, čj. 2 Afs 158/2005 – 82, a ze dne 29. 11. 2007, čj. 1 Afs 7/2007 – 169.

[11] Stěžovateli se nepodařilo zpochybnit údaje obsažené na doručence tak, aby Nejvyššímu správnímu soudu, příp. dříve krajskému soudu, mohly objektivně vzniknout důvodné pochybnosti o tom, že stěžovateli nebylo řádně doručeno. Stěžovatel se omezil na ničím nepodložené strohé tvrzení, že podpis na doručence není jeho. Nezdůvodnil, proč mělo dojít ke zfalšování jeho podpisu a ani jakým způsobem se s rozhodnutím vůbec seznámil. Nepředložil tak žádná tvrzení, která by soud mohl konfrontovat se skutkovým stavem založeným na údajích obsažených na doručence, svědčících ve prospěch řádného doručení.

[12] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, čj. 9 As 65/2009 - 61, pouhý poukaz na to, že podpis není totožný s jinými podpisy žalobce, bez uvedení dalších skutečností, neznamená, že doručenku žalobce ve skutečnosti nepodepsal. Pokud by tomu tak bylo, bylo by možné naprosto kdykoli zmařit jakékoli doručení, a to pouhým pozměněním vlastního podpisu na doručence. Holé tvrzení o odlišnosti podpisu samo o sobě nevylučuje, že žalobce doručenku skutečně podepsal.

[13] Nejvyšší správní soud rovněž nepřehlédl záznamy z jednání stěžovatele s advokátem, které zástupce stěžovatele předložil soudu. Stěžovatel se zmínil o nepravosti podpisu až při druhém jednání, přičemž během prvního setkání s advokátem pouze obecně tvrdil, že mu rozhodnutí bylo doručeno později, než jak uvádí krajský soud. Tvrzení o nepravém podpisu, což by předpokládalo, že rozhodnutí nebylo stěžovateli vůbec doručeno, však není souladné s tvrzením, že mu bylo rozhodnutí doručeno později. Spis totiž neobsahuje žádný doklad o opakovaném doručování žalobou napadeného rozhodnutí.

[14] S ohledem na shora uvedené nelze mít pochyb, že se stěžovateli nepodařilo vyvrátit správnost údajů obsažených na doručence přiložené k napadenému rozhodnutí žalovaného, tedy že mu písemnost byla řádně doručena dne 13. 5. 2011. Jelikož stěžovatel podal žalobu až dne 31. 5. 2012, krajský soud správně odmítl žalobu jako opožděnou. Jelikož Nejvyšší správní soud shledal napadené usnesení krajského soudu zákonným, kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[16] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2013, čj. 8 Afs 58/2013 - 22, byl stěžovateli ustanoven zástupcem advokát Mgr. Bc. Michal Březovják; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Soud podle § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) přiznal odměnu advokátovi za dva úkony právní služby po 3100 Kč

(převzetí a příprava zastoupení spolu s první poradou s klientem a doplnění kasační stížnosti) a paušální náhradu hotových výdajů v celkové výši 600 Kč (2 x 300 Kč). Jelikož je ustanovený zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna za zastupování o tuto daň; částka daně činí 1428 Kč. Celkem tedy odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů včetně daně činí 8228 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. ledna 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu